

indlæg nævntes, at debatten i udvalget havde været værdifuld, var hovedindtrykket af debatten, at der ikke i dette både juridisk vanskelige og politisk intrikate emne kunne øjnes muligheder for en kompromisløsning, der skulle kunne vinde enstemmig tilslutning, specielt blandt stormagterne. Flere afro-asiatiske talere slog derfor til lyd for, at særudvalget opgav enstemmighedsprincippet („consensus“) og søgte udarbejdet en definition, der kunne accepteres af flertallet. Heroverfor anførtes det på vestligt hold, at en brugbar definition i hvert fald måtte være acceptabel for de faste medlemmer af sikkerhedsrådet.

Der var i udvalget bred tilslutning til at tage særudvalgets beretning til efterretning og iøvrigt støtte den i særudvalget enstemmigt vedtagne henstilling til 24. generalforsamling om, at særudvalget skulle anmodes om at genoptage sit arbejde i 1970. Et herom fremlagt resolutionsforslag, hvis 35 sponsorer hovedsagelig omfattede en række afro-asiatiske, latinamerikanske og østeuropæiske lande, rummede imidlertid også i sin præambel en udtalelse med politiske implikationer, for så vidt som det udtaltes, at spørgsmålet om at definere aggression var en presserende sag („the urgency of defining aggression,“). Denne formulering kunne ikke accepteres af flertallet af de vestlige lande (herunder Storbritannien, Norge, Italien og Canada, der er medlemmer af særudvalget, samt Nederlandene og Belgien, foruden Australien, der også er medlem, og New Zealand). Disse lande gjorde det klart, at resolutionsforslagets indhold derved gik ud over den af særudvalget enstemmigt vedtagne henstilling, der alene havde haft den kommende procedure for øje. Vedtagelsen af resolutionsforslaget skete med 68 stemmer for, 1 imod (USA), medens 15 afstod. Danmark og Norge afstod sammen med hovedparten af de vestlige lande, medens bl. a. Finland, Sverige og Frankrig stemte for.

I plenarforsamlingen blev resolutionsforslaget den 12. december 1969 godkendt med 83 stemmer for, 1 imod (USA), medens 18 afstod (herunder Danmark). (Res. 2549 (XXIV)).

6. udvalgs beretning: A/7853

Beretning fra særudvalget om folkeretlige principper vedrørende venskabelige forbindelser og samarbejde mellem stater i overensstemmelse med FNs pagt.

(Dagsordenens punkt 89).

6. udvalg behandlede ovennævnte dagsordenspunkt på seks møder mellem den 24. og 29. november 1969 på baggrund af beretningen fra vedkommende særudvalg om dets femte mødesamling, der afholdtes i New York i tiden 18. august til 19. september 1969.

Det pågældende særudvalg, hvis nedsættelse blev besluttet på FN's 18. generalforsamling, og som siden 1966 har bestået af 31 medlemmer, herunder Sverige, har på sine hidtidige mødesamlinger foretaget et studium af de folkeretlige principper vedrørende venskabelige forbindelser og samarbejde mellem stater i overensstemmelse med FN's pagt. Disse principper blev i sin tid (ved plenarforsamlingens resolution 1815 (XVII)) opregnet under følgende syv punkter:

1. Undladelse af magtanvendelse eller trussel om magtanvendelse i internationale forhold.
2. Fredelig bilæggelse af tvister.
3. Ikke-indblanding i andre staters indre anliggender.
4. Staters suveræne lighed.
5. Staters pligt til samarbejde i henhold til FN-pagten.
6. Folkenes ligeberettigelse og selvbestemmelse.
7. Staters pligt til i god tro at opfylde de forpligtelser, de har påtaget sig i henhold til FN-pagten.

Særudvalget er i de forløbne år nået til foreløbig enighed om indholdet af de fire principper om henholdsvis staters suveræne lighed, fredelig bilæggelse af tvister, staters pligt til samarbejde i henhold til FN-pagten og staters pligt til i god tro at opfylde de forpligtelser, som pagten pålægger. På udvalgets femte mødesamling behandlede princippet om undladelse af magtanvendelse samt princippet om folkenes ligeberettigelse og selvbestemmelse, og udvalget nåede til enighed om en række elementer i disse to principper. Princippet om ikke-indblanding